

SOUHRN

Cílem disertace je představit současný koncept smrti a kritéria pro stanovení smrti v kontextu transplantačního programu a dokázat teze: Pravidlo mrtvého dárce (dead donor rule) nemá být nezbytnou podmínkou odběru životně důležitých orgánů a tyto orgány k transplantaci má být přípustné odebírat i od pacientů bezprostředně umírajících, při respektování principu autonomie a non-maleficence. Na konkrétních příkladech jsou uvedeny problémy stanovení okamžiku smrti a je doloženo, že dárce orgánů nenaplnují biologická kritéria smrti a pravidlo mrtvého dárce je v současné klinické praxi porušováno. Argumentací je podpořena myšlenka, že při rozvíjejících se technologických možnostech současné intenzivní medicíny pravidlo mrtvého dárce ztrácí na významu. Legální koncept smrti se tak vzdaluje biologické podstatě fenoménu. V práci je demonstrováno, že pravidlo mrtvého dárce není nezbytnou podmínkou transplantací. Pro rozumný a odpovědný přístup k etickým pravidlům transplantační medicíny není nezbytně nutné definovat smrt a tedy není nezbytné ani pravidlo mrtvého dárce. Jak důvěra veřejnosti v transplantace, tak i ochrana vulnerabilních jedinců mohou být zajištěny prostřednictvím jiných etických nástrojů (princip autonomie a non-maleficence). Pro etickou přípustnost odběrů má zásadní význam správné stanovení infaustní prognózy a respektování přání pacienta, který se vyslovil k darování orgánů.